

Bilag 2.

Société des Nations.

Bureau international du Travail.

17. September 1926.

I Skrivelse af 23. August d. A. har De rettet Forespørgsel til Bureauet om Rækkevidden af visse Bestemmelser i den paa den internationale Arbejdskonference i 1921 vedtagne Konvention om et ugentligt Hviledøgn i industrielle Virksomheder.

Idet jeg takker for denne Henvendelse, maa jeg først henlede Opmærksomheden paa den Kendsgerning, at Fredstraktaterne ikke har tillagt det internationale Arbejdsbureau nogen særlig Bemyndigelse til at fortolke Teksten til de af de internationale Arbejdskonferencer vedtagne Konventioner og Henstillinger. Jeg tilføjer imidlertid, at Bureauet naturligvis ikke desto mindre fuldstændig staaer til Medlemsstaternes Disposition med Hensyn til at meddele dem alle de Oplysninger og al den Vejledning, der maatte kunne være dem til Nytte, og ud fra dette Synspunkt og med det foran angivne Forbehold tillader jeg mig da at fremkomme med følgende Bemærkninger:

Det første Spørgsmaal, De har stillet mig, gaar ud paa at faa at vide, om den Kendsgerning, at den danske Lovgivning ikke finder Anvendelse paa visse mindre industrielle Virksomheder og paa Transportvirksomheder, ikke er i Modstrid med Konventionens Bestemmelser. Det synes nu, at man med Støtte i Bestemmelserne i Konventionens Art. 4, sammenholdt med Artiklerne 1, 2, 5 og 6 vil kunne besvare det stillede Spørgsmaal saaledes: Efter i Art. 1 at have opstillet en Fortegnelse over de Virksomheder, paa hvilke den finder Anvendelse, og efter i Art. 2 at have opstillet Princippet om en ugentlig Hviletid paa mindst 24 paa hinanden følgende Timer, fastsætter Konventionen i sin Art. 4, at „ethvert Medlem kan tillade fuldstændige eller delvise Undtagelser fra Bestemmelserne i Art. 2 med tilbørlig Hensyntagen til samtlige humane og økonomiske Interesser og efter Samraad med de interesserede Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, hvor saadanne findes“. Men den samme Artikel tilføjer: „Saadant Samraad er ikke nødvendigt med Hensyn til de Undtagelser, der allerede har Hjemmel i den gældende Lovgivning“. Det synes heraf tydeligt at fremgaa, at en Stat, der ratificerer Konventionen, med fornøden Hensyntagen til de humane og økonomiske Interesser kan opretholde fuldstændige eller delvise Undtagelser fra Bestemmelserne i Art. 2. Dog tilføjer Konventionen i Art. 5, at der saa vidt muligt skal fastsættes en anden Hviletid som Erstatning, og Art. 6 forpligter Medlemsstaterne til at tilstille det internationale Arbejdsbureau en Fortegnelse over de fastsatte Undtagelser, særlig i Medfør af Art. 4, og hvert andet Aar at meddele Bureauet de Forandringer, der er foretaget i denne Fortegnelse. Det synes saaledes, at de af den danske Lovgivning fastsatte Undtagelser med Hensyn til mindre, industrielle Virksomheder og Transportvirksomheder under fornævnte Betingelser vil kunne opretholdes i Medfør af Art. 4 under Forudsætning af Anvendelse af Bestemmelserne i Artiklerne 5 og 6.

Det andet Spørgsmaal, De har stillet mig, har Hensyn til Rækkevidden af Ordene „saa vidt muligt“ i Konventionens Art. 5, der lyder som følger: „Ethvert Medlem bør *saa vidt muligt* fastsætte Bestemmelser, der sikrer, at der ydes en anden Hviletid som Erstatning for den i Henhold til Art. 4 fastsatte Udsættelse eller Forkortelse af Hviletiden, bortset fra de Tilfælde, hvor der ved Overenskomst eller Skik og Brug allerede er fastsat en saadan“.